

PETROVÁCZ ISTVÁN

Januári gondolatok

Az ember fut, szervez, beszél,
sokat magára vállal.
Egy napja négygel is felér.
Harmadnapos szakállal
körmölgetem e verset itt,
hideg szobámban, fázva.
Az utcát hólepel fedi
s didereg pár akácfa.

Kedvem sincsen begyűjtani,
és mennem is kell, várnak.
De fellobogott valami
bennem, — parányi láng csak,
nem perzsel, fénye nem vakít,
mégcsak nem is melenget.
Tollszárral szántó ujjaim
hidegtől merevednek.

Kis lángnyelv... Mért őrizgetem?
Mert tűz, mely el nem alhat,
ha szítom, hozzá lelkeket
adom, e nagy hatalmat,
meglangyosítja vacsorám,
de szétvet egy kazánt is,
nincs arra szó, milyen csodát
tehet ily parányi láng is!

Én jól tudom, telet faló
nagy tűz, lobogó máglya
kellene, hogy a szép Valót
megérlelje tiszta lángja.
S ilyen ha volna is, talán
elfűlna, magában égve.
A ravasz Tél beköltözött
az emberek szívébe.

A szívet csak szívből fakadt
tűz lobbanthatja lángra.
S milljó szívtűz ha összezsap!
Nincs ennél lobogóbb máglya!...
S ím, átütve a Tél ködén,
nőnek már szívekből a máglyák...
Nézik őrzöm s táplálom én
szívemnek parányi lángját!